

af Søsyege. Søndag d. 15 Januar naaede vi Jaffa Kl. 1. Da her ikke findes nogen Havn, ankrede vi op ude paa Rheden. Straks blev Skibet bestormet af Arabere, som kom roende i Baade og vilde ro os i Land eller sælge Appelsiner. Det var et meget malerisk Billede, vi havde jo ikke før set rigtige sortsmudskede Arabere. Det palæstiniske Politi kom ombord, og eftersaa vore Rejsepas, og vi maatte gennemgaa et længere Krydsforhør, som vi bestod med Glans, vi fik Lov at lade os ro i Land, da man havde faaet Vished for at vi var i Besiddelse af de 60 engelske Pund, som vi opgav at være Ejere af. Det er et Kunststykke at ro i Land her, da Vandet er fuldt af undersøiske Skær, ind til den lille Havn er kun en ganske smal Aabning, og man maa sejle ind med Bølgeslaget. Nu kom der en syndig Masse Formaliteter at gennemgaa. Vi kom i Land i en Karantænestation. Først blev vi selv undersøgt, saa blev vor Bagage gennemrodet i alle Ender og Kanter. Man var ualmindelig skrap her i Palæstina med hvad der kom i Landet. Det gik alle sammen godt til man i min Kammerats Kuffert fik Øje paa en Rejsegrammofon, som han i et Øjeblik's Storhed havde købt i Tyrkiet for 25 Pund. Denne skulde sandelig blive os en vanskelig og dyr Rejsefælle. Den kom paa vor fremtidige Rejse til at koste os mere i Told, end den var værd. Her maatte vi efter en lang Diskussion paa Tysk, betale 35 Piaster " 7 Kr." i Told. Endelig slap vi fri, og maatte saa hen til Lægekontoret. Alt foregik inden for Karantænestationen, som udgør et meget stort Kompleks. Her maatte vi besvare en Række Spørgsmaal, og der blev skrevet en Masse Skemaer. Da dette, som kostede os hver 11 Piaster, var overstaaet, tog Araberne vore Kufferter paa nakken og vi maatte hen til et Institut, hvor vi skulde desinficeres. Man er umaadelig bange for Smitte, og alle maa gennemgaa alle disse Formaliteter. Paa Vejen herhen sagde en af Araberne, giv os 5 Piaster, saa gaar vi til Jernbanen i Stedet for. Det vilde vi jo ikke, da vi jo saa ingen Bevis havde for at have gennemgaardet Karantænen, naar vi kom til Jerusalem. Vi maatte nu bade og vort Tøj blev puttet i en Sæk og blev puttet ind i en maskine. Vi reddede vort nye Tøj ved at bestikke Opsynsmanden. Alt kan man komme udenom, blot man har Penge. Badet var for resten kærkomment, da vi jo var blevet en Del snavset paa den lange Rejse, og tildels svedte vi jo meget grundet paa den stærke Varme. Da dette var overstaaet trode vi, at vi var færdige, men nej saa maatte vi vaccineres, og endelig var vi saa rensede, at vi kunde give os ind i det hellige Land. Toget til Jerusalem var gaaet, og vi tog saa sammen med den Tyske Mekaniker en Bil. Først havde vi et

forfærdeligt Hus med Bærerne, som selvfølge forlangte en ublu Betaling, men ved Synet af to engelske Betjente, blev de mere medgørlige og tog imod vort tilbud. Fra Jaffa til Jerusalem er cirka 70 km. Og Vejen gaar op af et bjerg og snor sig i de mest utrolige Sving og Kurver. Dette kræver en kendt og dygtig Chauffør. Vejene er meget gode og vedligeholdet. Ved Jaffa kom vi igennem de mest henrivende Appelsin og Citronplantager. Træerne var bugnede fulde af de gule Frugter, og Karavane efter Karavane kom dragende Belæsset med Frugt.

Efterhaanden, som vi steg mere og mere op af Bjerget, begyndte det at blive mørkt, og under det halve af Turen, var det tusmørke. Ved Svingene gik Vejen helt ud til den stejle Klippeside, og vi for af Sted med rasende Fart. Vor Chauffør har sat sin Ære som Chauffør meget højt, for han for med Vognen omkring Svingene, saa vi tænkte hvert Øjeblik, ventede at køre i Afgrunden. Han kørte Væddeløb med de andre Autoer, og da vi endelig naaede Jerusalem, var vi helt hvide af Støv. Vor Chauffør kørte os til et Hotel "Beer". Her kunde vi faa et Værelse for 10 Piaster pr. Person for 1 Nat, det var for dyrt, men da det var sent, tog vi Værelset. Vi gik hen for at faa noget at spise, og gik derefter til Ro. Det var en fornøjelse at se de snehvide Lagner. Alt var præget af en særlig Renhed, hvad der i det hele taget præger hele Palæstina. Næste Morgen maatte vi melde os til Politiet, og det maa man gøre hver anden Dag hele Ugen. Man maa forevise sit Kort fra Lægen i Karantænestationen i Jaffa. Den tredie Gang bliver det eftersat om Vaccinen har tage har taget, og er hvis dette er Tilfældet, er man færdig og har ikke mere at gøre med Politiet. Her er meget frit i Palæstina. Men hvis man undlader at gaa til Politiet ved sin Ankomst, faar man en streng Straf. Det engelske Politi er meget flinkt og hjælpsomt. Her findes et indfødt Politi, men over dette staar det engelske Politi. Det første vi foretog os var at opsøge det spanske konsulat, som varetager Danmarks Interesser her i Palæstina. Vi ventede jo brev fra vor Konsul i Ægypten angaaende vor Indrejsetilladelse hertil. Her var intet kommet, og dette Brevskriveri blev Grunden til at, vi blev saalænge i Palæstina. Jerusalem "den hellige Stad" er overmaade interessant. Det gamle Jerusalem ligger indenfor den gamle Mur, som staar ligesom den stod paa Jesus Tid. Hovedgaden i Jerusalem heder "Jaffa Gate" og her ligger Davids ældste Synagoge. Man gaar ned af den smalle Trappegade, hvor der handles med Alverdens Ting. Alle Slags Folk tumler mellem hverandre. En Muselmand kommer drivende med sit Æsel, og skrigende og raabende baner han sig frem.

Jøderne kommer helt ud paa Gaden og antaster folk om at slaa en Handel af. En anden kommer med et Par gamle Støvler, som han ønsker at omsætte i klingende Mønt. Araberkoner kommer bærende med store Byrder paa Hovedet. Beskidte Araberknægte slaas med næsvisse Jødeunger, men forsvinder i en Fart bare ved Synet af en engelsk Betjent, som heller ikke spare paa sin Spanskrørsstol, naar der er den mindste Anledning dertil. Vi havde de fleste af vores Penge i Tyrkiske Pund. I Tyrkiet havde man lige faaet nye Pengesedler, og disse havde man ikke set i Palæstina før, i alt fald hos Vekslerne i denne Gade, for de strømmede sammen om os for at se de nye Penge. Man veksler dog bedst sine Penge i "cooks Rejsebureau". Her i Palæstina tales mest tysk, de her findes en Masse jøder, og de fleste Jøder taler Tysk. Jøderne ser hæslige ud i deres Grove Klæder med en stor rund Filthat og med Fuldskæg og deres Krøller ved Ørerne. Særlig om Lørdagen paa "Sabbatten" ser man de mest udprægede Jødetyper, naar de gaar til Gudstjeneste ved den gamle Tempelmur, den saakaldte "Klagemueren", hvor Jøderne græder og beder, her ser man en Elendighed og Fattigdom uden Lige. Vanføre, blinde og andre Invalider kravler rundt i de stinkende Gyder, kravler hen til Muren og kysser og klapper Stenene. Det er umuligt at finde herved uden Føre. Man gaar videre og dumper ind i Basarerne, hvor al Slags Haandværk drives paa gammeldags Maner. Man ser her mange smukke Læderarbejder. Beduinerne klædt som ægte Ørkenens Sønner kommer her for at købe et nyt Bælte eller et nyt Sadeludstyr til sin Vældige Ganger. Jeg mindes aldrig at have set saa smaa Heste, som her. Næsten alle bærer Tes, medens Beduinerne indsvøbt i deres blændende hvide folderige Klæder, bærer en Turban, paa Hovedet og flagrer vidt omkring. Klædet ligger fast paa Hovedet af en Sølvsnor eller en Kunstfærdig lavet Knipling. Det arabiske Sprog her forekom os at have en vis Lighed med, naar en Døvtum prøver paa at snakke. Jøderne taler foruden hebraisk et blandet Sprog, som minder en Del om Tysk, det er dog ganske uforstaaeligt.

Maskinforarbejdet hos en tysk Mester. Vi arbejdede selv ved Maskinerne, og vi regnede senere ud, at vi havde betalt saa meget i Maskinleje, som vi kunde have købt et Par Maskiner for, hvis vi havde haft tilstrækkelig Kapital, da vi startede. Nu strømmede Ordrene ind af Dørene i Massevis, og vi maatte til arbejde det halve af Natten Med. Efter som vi kom rigtig i gang gik Forretningrn strygende, og vi havde en herlig Sommer Men det var et andet

Forhold, end vi var vant til, her var ingen faste Priser paa nogen Ting. Altid maatte man være paa Tærne og parat til at tinge. Altid havde man Vrøvl med Bærerne. Naar vi skulde have Møbler i Byen, maatte vi have 3 eller 4 Mand til at bære det, og selv gaa foran for at vise Vej, da de ellers aldrig naaede deres Bestemmelsessted. De danske ingeniører, som bosatte sig i Konstatinopel med Familien, købte eller lejede Huse i en af Forstederne ved Navn "Bebek", og her havde vi en utrolig Masse Arbejde Da "Skæg" i August blev færdig paa Legationen, traadte han ind i Forretningen, og vi fik mere Arbejde end vi kunde overkomme, men tit havde vi Kniberi med Pengene. Chefdirektøren for Ingeniørfirmaet indrettede sin herskabelige Villa, og vi fik en Bestilling paa 5 Soveværelser paa en gang I den kendte Club "Cercle Orient" havde vi et Oppolerings arbejde for 800 Pund. Dog er det meget svært at konkurrere i Tyrkiet, da mange tyrkiske Smaa mestre arbejder for næsten ingen ting. Men vi tjente efter Forholdet godt og havde gode Dage. Naar vi havde gjort en særlig fin Bestilling færdig, tog vi en Tur ud at se paa det fornøjelige Konstantinopel, og vi har haft mange gemytlige Aftener. Der findes i Tyrkiet al Slags Øl og vine, Men nationaldrikken "Dusiko" er dog et Nummer for skrap. Det var en Slags Vodka, og har en Anislignende Smag. Den nydes af Tyrkerne ved deres festmaaltider. En saadan dusikoaften er meget interessant. Den kan godt vare fra tidlig Aften til frem paa de smaa Timer. Et Selskab bænker sig omkring et Bord med flere Delikatesser saasom, Kalvehoved, Tarme, hvid Ost, Løg i en Slags Mælkesause, Brød, Salat, Jordnødder og Lignende, hertil en Karaffel med Dusiko. En Snaps heraf hældes i et Glas, heri fyldes lidt Vand, hvorved Drikken antager en mælkelignende Farve. Man drikker lidt spiser et par Mundfulde, ryger utallige Cigaretter, og saa begynder en af dem at synge tyrkisk. Det lyder ligesom, naar to Katte taler sammen en maaneskinsnat. En saadan Sang kan godt vare et Par timer. Naar han er færdig hylder hans Tilhørere ham kraftigt, og han klemmer paa igen. Dog ser man ikke mange berusede Personer her. De ældre Tyrkere sidder stille og roligt og ryger deres Vandpibe. Medens den ældre tyrkiske Generation ikke danser, selvfølgelig findes ogsaa her gamle Danse. Men den nye Generation er helt dansetosset, ja næsten helt Dansedille. Charleston og Black Botton dansedes overalt, men det var frygteligt at se paa, hvorledes de kunde vride sig i Krampetrækninger. I hver Restauration findes et Utal af Selskabsdanse, som stiger i Værtens Agtelse, jo mere de snyder Gæsterne. I Juni Maaned havde vi Besøg af 2

danske, gartnere som, var valset fra Nizza til Konstantinopel. De fandt intet Arbejde, og to tilbage til Frankrig 14 Dage senere. I Pinsen havde vi Besøg af en svensk Maler, som kom fra Ægypten. Vi fejrede et rigtig Pinsegilde med hjemmebrygget bollepunch, og hertil havde vi lavet hver en sang fra vor Rejse, disse tog kegler, og Festen fortsattes paa Restaurationer indtil op paa Formiddagen. Om Søndagen tog vi ud til et Badested ved Navn "Floria", og her var et Liv, som ingen Steder. Folk badede i Tusindvis. Gamle og unge imellem hverandre. Mange af Tyrkerne, som ikke ejer en Badedragt, gaar i Vandet i deres Undertøj, som bagefter tørres i den varme Sol. Alle har medbragt deres Madkurv, og man ser ingen uden en kæmpemæssig vandmelon. Disse Vandmeloner udgør sammen med Brød, Tyrkernes Maaltid om Sommeren. I intet Land har jeg spist eller set saa mange Meloner, som her. Her findes alle Slags Frugter, og de er meget billige. Tyrkerne vil hellere løbe halvnøgne rundt i Sandet og lege, end vil bade. Solen er saa haard, at man de første Gange bliver ganske skoldet. Her er desforuden mange andre Udflugtssteder, hvortil man tager med smaa Dampere. E Søndag tog vi op til Sortehavet ved "Bavak B", og tilbragte en herlig Søndag her i Klipperene og i Vandet. Der findes overalt Vandet utallige delfiner og sværdfisk. De drister sig helt ind i Havnen. Sværdfiskene bliver meget anvendt til Føde, og er meget velsmagende. En Søndag var vi en tur i "Skutari". I Konstantinopel findes en ualmindelig smuk Park. "Le petit Champ", her kan man sidde og nyde sin Kaffe til Musikkens Toner en Søndag Eftermiddag, medens man har den herligste Udsigt over det gamle "Istanbul". Den største Fest jeg har oplevet i Tyrkiet, var da "Mustapfa Kemal" første Gang holdt sit indtog i Konstantinopel, som den Tyrkiske republiks Præsident. Hele Byen stod paa den anden Ende. Alt var smykker, selv den mindste Rønne. Overalt saa man Præsidentens Billede. Regeringsbygningerne og Politistationerne alle var pyntede og ilumineret. Over Gaderne var ophængt Guirlander og smaa Papirsflag, alle med et paatrykt Billede af Præsidenten. I alle store Gader var opstillet Æresporte, og Sporvognene til Forstæderne standsede midt paa Linien, medens Funktionærerne sprang af og brækkede grønne Grene af Træerne, hvormed de pyntede Vognene. Ingen arbejdede og alle var greben af Dagens Storhed. Flagene vajede alle steder, og de forskellige udenlandske Gesandtskaber var smykkede i deres hjemlands Farver for at hylde Præsidenten. Alle store Forretninger havde store Vinduesudstillinger alle i Tyrkiets og Danmarks Nationalfarver, nemlig rødt og

hvidt. Det Tyrkiske Flag er jo en rød Dug med en hvid Halvmaane med en Stjerne indeni . Sultanens Palads blev restaureret for at tjene til Præsidentens Hovedkvarter. Sultanens Vaaben blev nedtaget fra Portalerne, som blev forsynede med Republikkens. Indsejlingen ved " Haidan Pacha " var udsmykket som Fæstningstaarne, herigennem skulde hans Skib komme fra "Ismid ", hvortil han var ankommet med Tog fra Angora. "Ismid er den tyrkiske Flaadehavn ", og herfra blev han ledsaget af 6 Krydsere. Alle fremmede Skibe samt de tyrkiske i Konstantinopels Havn var smykket Fra tidlig Morgen blev der afholdt store Militærparader, Vejen til Paladset var bevogtet af Politi, og et Kompagni Soldater stod i Ring om Paladset med opplantet Bajonet. Præsidentens Livgarde fra Angora, et Kompagni Kyradser til Hest med lange Lanser, var ankommet og tog Opstilling ved Landingsstedet. Tusinder af Mennesker havde fra Morgenstunden taget Opstilling langs Kajen i en Udstrækning af flere Kilometer. Kl. 4 drøede Kanonerne fra " Skutari ", som en Velkomst til Præsidenten, hvis Skib just kom til Syne fulgt af Krydserne, som i en lang Række vendte Siderne til og lod alle Kanoner tordne. Flyvemaskiner boltede sig i Luften over Skibet. Saa paafulgte en Stilhed, medens Landgangen blev sat, men i det Øjeblik Præsidenten betraadte Konstantinopels Grund, Bragede Kanonerne igen, og alle Skibene, som laa i Havnen satte i med en Brølen og Piben, medens Folk hylede og skreg af bare Begejstring. Om Aftenen var alle Moskerne illumineret ligesom Krydserne, der laa foran Paladset var optrukket af elektriske Lys. Hele " set Gyldne Horn lignede et Ildhav, da et flot fyrværkeri blev afbrænd. Den herlige Sommer gik paa Hæld, og den 26 Oktober maatte Knud gaa til Sengs med stærk Feber Dagen efter forværredes hans Sygdom, og vi maatte tilkalde Lægen. Næste Dag den 28 Oktober, blev en interessant, men samtidige en kedelig Dag. Da man ikke havde Mindste smule Rede paa, hvor mange Individer, der var i Tyrkiet, skulde der være Folketælling. Men den holdtes paa en ret ualmindelig Maade. Det var paa det strengeste forbudt Folk at forlade deres Huse. Politi Officerer og Studenter gik rundt og talte Folk og eftersaa deres Papirer. Man maatte saaledes købe om Torsdagen, hvad man skulde spise om fredagen. Den fjerde Kammerat, som boede paa " Galata ", havde købt et Par Flasker Dusiko, som han satte til Livs, og derefter i sin Kæfert gik ud paa Gaden og lavede Sjøv med Skildvagterne, hvad jo til sidst endte med, at Politiet nappede ham, og han maatte sidde paa Stationen, indtil Kanonerne om Aftenen meldte, at Folketællingen var endt,

og Stuearresten hævet. I Løbet af 5 Minutter var Gaderne sorte af Folk. Resultatet blev, at der i Konstantinopel fandtes 1 Million og 300 Tusind Indbyggere. Kammeraten maatte se, hvorledes de Tyrkere, som havde overtraadt Forbudet, blev afstraffede med Piskeslag. Han fik selv kun en Reprimande og fik Lov at løbe. Om Lørdagen maatte Knud indlægges paa Hospitalet. Et lille snavset fransk Hospital. Han laa her i 23 Dage. Der kom nu en drøj Tid for os, da vi jo havde Arbejde for mere end 4 Mand, indtil Jul, og saaledes blev sat meget tilbage. Den 20 Oktober blev han udskrevet, og begyndte saa smaat at arbejde igen. Men han havde bestemt at rejse hjem til Danmark til Julen, da han jo var en Del afkræftet, og havde saaledes tabt en Del af Rejselysten. Alt vort Arbejde skulde være færdig til Julen, og den 15 December rejste Knud hjem over Rumænien. Ved Opgørelsen af Regnskabet viste det sig, at Overskuddet ikke var særligt stort, da vi jo grundet paa Pengemangel havde større Udgifter end andre Firmaer. Da begyndte vi saa smaat at tænke paa at ophæve Firmaet og rejse videre. Der var jo ikke særligt mere, der bandt os til Tyrkiet, da vor Forretning jo ikke i Længden var holdbar, som sagt, fordi vor Kapital var for lille. Vi havde med mere Kapital haft en stor Chance for at opdrive en god Eksistens. Vi fik vort Arbejde færdigt Julen, og tilbragte en god Jul. Fynboen og jeg blev enige om at rejse til Palæstina og videre til Ægypten. Da det er meget svært at opnaa Opholdstilladelse i Ægypten som Arbejder, skrev vi et Brev til vor Konsul i Cairo, for at faa hans Bistand til at søge Indrejsetilladelse. Vi afviklede vore Forehold og afstod Værkstedet til ” Skæg ”, som var bundet til Tyrkiet af en lille Pige. Vi bad Konsulen sende Svaret til Jerusalem. Søndag d. 8 Januar afrejste vi fra Konstantinopel, jeg indkasserede vore sidste Penge om Formiddagen, og da jeg Kl. 1 gik til Dampskibskontoret for at afhente Billetterne, som var bestilt, fik jeg at vide, at Damperen gik Kl.3. Saa fik vi travlt med at gøre os færdige, og naaede Kajen Kl. 2½. Vi tog Afsked med vor Ven og lod os ro ud til Skibet, en russisk Damper ” Itlisk ”, som gik fra Odessa over Konstantinopel, Piræus, Smyrna og til Jaffa i Palæstina. Selvfølgelig afgik Damperen ikke før Kl. 6. Det var med Vemod, at vi tog Afsked med Konstantinopel, hvor vi havde haft saa mange glade Dage. Vi var i alt i Tyrkiet i 1 Aar paa nær 4 Dage. Turen varede 8 Dage og var meget interessant Det var en Fragtdamper, og medførte en stor Ladning Kreaturer. Billetten kostede 18 tyrkiske Pund paa 3 Kl. Vort Rejseselskab bestod af en Flok russiske Emigranter, 2 kinesere, 1 Armenier, 1 Tyrker, der ligesom os skulde til

Jerusalem. Der var ogsaa en 16 aarig Dreng, som var Hjemløs. Han havde i over 1 Aar sejlet med forskellige Skibe, men kunde ikke komme i Land nogen Steder.

Mandag Middag Kl. 1 naaede vi Smyrna, hvor vi købte Proviant, da vi var kommet ret hovedkulds afsted. Kl. 7 afsejlede vi fra Smyrna og naaede efter 1½ Dags Sejlads Piræus i Grækenland. Her blev vi i 2 Dage for at lodse og lade, vi var meget ærgelige over at være her saalænge, da vi jo længtes efter at komme syd paa. Torsdag d. 12 Januar afsejlede vi og tog Kursen tværs over Middelhavet til Palæstina. Livet om Bord var meget interessant, og da det tillige var smukt Vejr, var det en herlig Tur. De russiske Emigranter var alle enige om at Forholdene i Rusland var under al Kritik. Medens Besætningen lovpriste Forholdet. De var meget flinke, og havde en Læsestue paa første Dæk, hvorimod vi blev inviterede om Aftenen. Der stod i Hjørnet en Buste af

” Lenin ”, som var omviklet med rødt Klæde. Her fandtes utallige Musikinstrumenter, og Søfolkene spillede hver Aften. Deres Yndlingssang var ” Internationale”, som ogsaa blev spillet og sunget flere Gange hver Aften. Man lagde Mæske til det kammeratlige forhold, der herskede imellem Officererne og Mandskabet. Ligeledes blev der sørget ualmindeligt godt for Kreaturerne ombord. En Aften blæste det stærkt, og Damperen tog en haard Tørn hele Natten. Næste Dag led Kreaturerne mere eller mindre af Søsøge. Søndag d. 15 Januar naaede vi Jaffa Kl. 1. Da her ikke findes nogen Havn, ankrede vi op ude paa Rheden. Straks blev Skibet bestormet af Arabere, som kom roende i Baade og vilde ro os i Land eller sælge Appelsiner. Det var et meget malerisk Billede, vi havde jo ikke før set rigtige sortsmudskede Arabere. Det palæstiniske Politi kom ombord, og eftersaa vore Rejsepas, og vi maatte gennemgaa et længere Krydsforhør, som vi bestod med Glans, vi fik Lov at lade os ro i Land, da man havde faaet Vished for at vi var i Besiddelse af de 60 engelske Pund, som vi opgav at være Ejere af. Det er et Kunststykke at ro i Land her, da Vandet er fuldt af undersøiske Skær, ind til den lille Havn er kun en ganske smal Aabning, og man maa sejle ind med Bølgeslaget. Nu kom der en syndig Masse Formaliteter at gennemgaa. Vi kom i Land i en Karantænestation. Først blev vi selv undersøgt, saa blev vor Bagage gennemrodet i alle Ender og Kanter. Man var ualmindelig skrap her i Palæstina med hvad der kom i Landet. Det gik alle sammen godt til man i min Kammerats Kuffert fik Øje paa en Rejsegrammofon, som han i et Øjebliks Storhed havde købt i Tyrkiet for 25 Pund. Denne skulde sandelig blive os

en vanskelig og dyr Rejsefælle. Den kom paa vor fremtidige Rejse til at koste os mere i Told, end den var værd. Her maatte vi efter en lang Diskussion paa Tysk, betale 35 Piaster " 7 Kr." i Told. Endelig slap vi fri, og maatte saa hen til Lægekontoret. Alt foregik inden for Karantænestationen, som udgør et meget stort Komplex. Her maatte vi besvare en Række Spørgsmaal, og der blev skrevet en Masse Skemaer. Da dette, som kostede os hver 11 Piaster, var overstaaet, tog Araberne vore Kufferter paa nakken og vi maatte hen til et Institut, hvor vi skulde desinficeres. Man er umaadelig bange for Smitte, og alle maa gennemgaa alle disse Formaliteter. Paa Vejen herhen sagde en af Araberne, giv os 5 Piaster, saa gaar vi til Jernbanen i Stedet for. Det vilde vi jo ikke, da vi jo saa ingen Bevis havde for at have gennemgaardet Karantænen, naar vi kom til Jerusalem. Vi maatte nu bade og vort Tøj blev puttet i en Sæk og blev puttet ind i en maskine. Vi reddede vort nye Tøj ved at bestikke Opsynsmanden. Alt kan man komme udenom, blot man har Penge. Badet var for resten kærkomment, da vi jo var blevet en Del snavset paa den lange Rejse, og tildels svedte vi jo meget grundet paa den stærke Varme. Da dette var overstaaet trode vi, at vi var færdige, men nej saa maatte vi vacciners, og endelig var vi saa rensede, at vi kunde give os ind i det hellige Land. Toget til Jerusalem var gaaet, og vi tog saa sammen med den Tyske Mekaniker en Bil. Først havde vi et forfærdeligt Hus med Bærerne, som selvfølge forlangte en ublu Betaling, men ved Synet af to engelske Betjente, blev de mere medgørlige og tog imod vort tilbud. Fra Jaffa til Jerusalem er circa 70 km. Og Vejen gaar op af et bjerg og snor sig i de mest utrolige Sving og Kurver. Dette kræver en kendt og dygtig Chauffør. Vejene er meget gode og vedligeholdet. Ved Jaffa kom vi igennem de mest henrivende Appelsin og Citronplantager. Træerne var bugnede fulde af de gule Frugter, og Karavane efter Karavane kom dragende Belæsset med Frugt. Efterhaanden, som vi steg mere og mere op af Bjerget, begyndte det at blive mørkt, og under det halve af Turen, var det tusmørke. Ved Svingene gik Vejen helt ud til den stejle Klippeside, og vi for af Sted med rasende Fart. Vor Chauffør har sat sin Ære som Chauffør meget højt, for han for med Vognen omkring Svingene, saa vi tænkte hvert Øjeblik, ventede at køre i Afgrunden. Han kørte Væddeløb med de andre Autoer, og da vi endelig naaede Jerusalem, var vi helt hvide af Støv. Vor Chauffør kørte os til et Hotel " Beer ". Her kunde vi faa et Værelse for 10 Piaster pr. Person for 1 Nat, det var for dyrt, men da det var sent, tog vi Værelset. Vi gik hen for at faa noget at spise, og gik

derefter til Ro. Det var en fornøjelse at se de snehvide Lagner. Alt var præget af en særlig Renhed, hvad der i det hele taget præger hele Palæstina. Næste Morgen maatte vi melde os til Politiet, og det maa man gøre hver anden Dag hele Ugen. Man maa forevise sit Kort fra Lægen i Karantænestationen i Jaffa. Den tredje Gang bliver det eftersat om Vaccinen har tage har taget, og er hvis dette er Tilfældet, er man færdig og har ikke mere at gøre med Politiet. Her er meget frit i Palæstina. Men hvis man undlader at gaa til Politiet ved sin Ankomst, faar man en streng Straf. Det engelske Politi er meget flinkt og hjælpsomt. Her findes et indfødt Politi, men over dette staar det engelske Politi. Det første vi foretog os var at opsøge det spanske konsulat, som varetager Danmarks Interesser her i Palæstina. Vi ventede jo brev fra vor Konsul i Ægypten angaaende vor Indrejsetilladelse hertil. Her var intet kommet, og dette Brevskriveri blev Grunden til at, vi blev saalænge i Palæstina. Jerusalem ” den hellige Stad ” er overmaade interessant. Det gamle Jerusalem ligger indenfor den gamle Mur, som staar ligesom den stod paa Jesus Tid. Hovedgaden i Jerusalem heder ” Jaffa Gate ” og her ligger Davids ældste Synagoge. Man gaar ned af den smalle Trappegade, hvor der handles med Alverdens Ting. Alle Slags Folk tumler mellem hverandre. En Muselmand kommer drivende med sit Æsel, og skrigende og raabende baner han sig frem. Jøderne kommer helt ud paa Gaden og antaster folk om at slaa en Handel af. En anden kommer med et Par gamle Støvler, som han ønsker at omsætte i klingende Mønt. Araberkoner kommer bærende med store Byrder paa Hovedet. Beskidte Araberknægte slaas med næsvisse Jødeunger, men forsvinder i en Fart bare ved Synet af en engelsk Betjent, som heller ikke spare paa sin Spanskrørstol, naar der er den mindste Anledning dertil. Vi havde de fleste af vores Penge i Tyrkiske Pund. I Tyrkiet havde man lige faaet nye Pengesedler, og disse havde man ikke set i Palæstina før, i alt fald hos Vekslerne i denne Gade, for de strømmede sammen om os for at se de nye Penge. Man veksler dog bedst sine Penge i ” cooks Rejsebureau ”. Her i Palæstina tales mest tysk, de her findes en Masse jøder, og de fleste Jøder taler Tysk. Jøderne ser hæslige ud i deres Grove Klæder med en stor rund Filthat og med Fuldsæk og deres Krøller ved Ørerne. Særlig om Lørdagen paa ” Sabbatten ” ser man de mest udprægede Jødetyper, naar de gaar til Gudstjeneste ved den gamle Tempelmur, den saakaldte ” Klagemueren ”, hvor Jøderne græder og beder, her ser man en Elendighed og Fattigdom uden Lige. Vanføre, blinde og

andre Invalider kravler rundt i de stinkende Gyder, kravler hen til Muren og kysser og klapper Stenene. Det er umuligt at finde herved uden Føre. Man gaar videre og dumper ind i Basarerne, hvor al Slags Haandværk drives paa gammeldags Maner. Man ser her mange smukke Læderarbejder. Beduinerne klædt som ægte Ørkenens Sønner kommer her for at købe et nyt Bælte eller et nyt Sadeludstyr til sin Vældige Ganger. Jeg mindes aldrig at have set saa smaakke Heste, som her. Næsten alle bærer Tes, medens Beduinerne indsvøbt i deres blændende hvide folderige Klæder, bærer en Turban, paa Hovedet og flagrer vidt omkring. Klædet ligger fast paa Hovedet af en Sølvsnor eller en Kunstfærdig lavet Knipling. Det arabiske Sprog her forekom os at have en vis Lighed med, naar en Døvtum prøver paa at snakke. Jøderne taler foruden hebraisk et blandet Sprog, som minder en Del om Tysk, det er dog ganske uforstaaeligt. Her findes mange smukke Klostre og kirker. Den kendteste er Gravkirken, som inde slutter Jesus Grav og flere andre Minder fra Vejen til "Golgata". Alt er kostbart og rigt udstyret, og det forekommer en næsten ufatteligt, at man her staar ved Stedet, som er det dyrebareste for hele den kristne Verden. Der findes flere andre Minder, og meget er næsten ikke til at blive klog paa eller finde ud af, da det er meget vanskeligt at skaffe sig Oplysninger om de Ting, da Jøderne er meget for ikke at sige helt uvillige til at tale herom. Torsdag Morgen tog vi med Auto til Betlehem. Det var det mest højtidelige man kunde tænke sig. Denne venlige og smukke lille By, som skinner af Renhed. Hvis man ser bort fra den Smule Civilisation der findes her, kunde man godt tænke sig at være sat tilbage i Tiden. Vi gik straks ind i Fødselskirken, man gaar ind af en lille Dør i Klippemuren og kommer ind i det store Kirkerum. Da vi kom var der Gudstjeneste, og de forskellige Samfund eller Sekter Holdt sig for sig selv. Men alle samledes dog, da Præsten efter Gudstjenesten stænkede alle med det hellige Vand. Alt straalte i Guld, Sølv, og andre Kostbarheder. Til Venstre er Nedgangen til Krypten hvor Stedet findes, hvor Jesus er født, og ligesaa Stedet, hvor Krybben stod. Ved Trappen sidder en Politivagt, ligesom der i Krypten er stadig en bevæbnet Vagt. Vi steg ned og stod ved Fødestedet, hvilket betegnes af en Fordybning med en Stjerne indfattet i Guld. Her stod Folk i lange Rækker for at komme herhen og knæle for at bede en bøn og kysse Stjernen. Lige ovenfor findes en Krybbe af Marmor paa det sted, hvor Krybben i sin Tid stod. Paa Marmortrinet ses tydelige Mærker af Slid, Fremkommen af, at alle knæler og beder her. Vi saa hvorledes Mødre kom og

kyssede Stedet, og bagefter viste Børnene, hvorledes, de skulde gøre. De smaa Børn kyssede de straks efter, at de havde kysset Stjernen. I byen findes utallige Klostre og Kirker, og jeg har aldrig oplevet at se et Sted, hvor man levede sit Liv saa stille og helt for sig selv. Helt bortgemt fra Verdens Støj og Larm. Her findes ikke det mindste, der kan kaldes Industri. I de smalle gader røre sig et sælsomt Liv. Ind købene der foretages her er kun til Husbehov. Man kommer forbi en Smedie, hvor en Muselmand kommer med sit Æsel, for at faa nye Jernplader under Hovene. En anden kommer ridende med sin Plov tværs over Sadelen. Denne Plov er meget interessant at lægge Mærke til. Et Stykke Træ bøjet til Stellet, og jernet er kun saa stort, at det kun gaar 2 eller 3 Tommer i Jorden. Kigger man ind i et Hus, ser man i den stenbelagte Stue, et Ildsted i Midten af Rummet. Her bager Husmoderen hver Dag Brødet, som bestaar af flade majs-kager, og med en rund Sten knuser hun Majsen til Mel og lægger derefter Dejen paa et Stykke Blik eller en Jernplade, som ligger over Ilden. Akkurat som man kan tænke sig, det er foregaaet i gammel Tid. Høns, Ænder og Faar gaar rundt i Gaderne, og Æslerne sætter ustandseligt i med sin Skryden. Hist og her sidder en Klynge Beduiner, og andre kommer slentrende med deres Gevær over Armen. Kvinderne i Betlehem gaar til Kirke i Nationaldragt og bærer paa Hovedet en Hat som en Sukkertop, fra hvis Top en lang Sløjfe hænger ned af Ryggen. Araberkvinderne kommer i deres lange sorte Kaffe med Slag over Hovedet. Paa hvert Hus, hvor der bor en Kristen, er der malet et stort Kors tværs over Døren. Betlehem ligger imellem Vinhaver og frugtbare Marker. Her findes ingen store Hoteller, for Turisterne opslaar deres Kvarter i Jerusalem og tager herfra Ture rundt i Palæstina. Vi spadserede tilbage til Jerusalem, en dejlig Tur paa 2 Timer. Paa Vejen kommer man forbi "Rachels Grav". Et stort Kapel, hvor man finder Graven inde i Midte. Næste Dag spadserede vi til Oliebjerget. Ved Foden ligger "Getsemane Have", en dejlig lille Plet med smukke gamle Oliventræer. Disse er endnu grønne, selv om Stammerne er strumpne og maa støttes af Jernstativ. Ved det største siges, at her sad Jesus under sin Vandring i Haven. Her er bygget en smuk fransk Kirke i hvidt Marmor, og foran Alteret ligger en stor Sten, som skal være den, hvorpaa Jesus bad, da han blev fanget af Jøderne. I Kirkemuren er indmuret et Klippe-stykke, hvorpaa Apostlene sov samme Nat. Længere oppe af Bjerget, hvor Haven ikke er indhegnet, ligger en russisk ortodoks Kirke "Maria Magdalene", som er pragtfuld at skue med sine blanke Messingkupler, men indeni er den

lille og ganske almindelig. Længere oppe ligger flere
 Klostre og Hospitaler. Oppe fra Toppen kan man se langt
 ind i Øst Jordans Land og et Glimt af det døde Hav. Fra
 Muren omkring det gamle Jerusalem kan man se, over til
 forskellige Gravpladser. Og i Beduinbyen, som ligger lige
 over for, er alt ægte arabisk. Hytterne lave og lerklinede
 og Kvinderne er alle tilslørede. Indbyggerne lever af at
 drive Handel med Havesager, som de selv avler, og Ost og
 Mælk, Hovedsagelig Gede eller Faaremælk. Vi havde
 imidlertid fundet os et andet Hotel "Cabinitzky" hos en
 russisk Jøde. Her kunde man sove for 5 Piaster pr Nat. En
 Middag kostede fra 5 til 7 Piaster efter som man spiser.
 Medens vi ventede Brev fra Kairo, søgte vi Arbejde hos et
 Par Mestre, men man kan ikke tjene til Livets ophold.
 Lørdag d. 21 Januar skrev vi igen til Cairo, da vi mente, at
 vort første Brev var gaaet tabt. Naar man har set, hvad der
 er at se i Jerusalem, bliver den nærmest kedelig i
 Længden. Der er ikke Spor af Liv, om Aftenen ligger
 Gaderne stille og mørke. Gaar man ind i det gamle
 Jerusalem af Jaffa Porten, og tværs igennem, kommer man
 ud af "Damaskus Porten", hvor her ligger en Del smukke
 Villaer, og en stor imponerende Bygning "det engelske
 Guvernementsbygning". Foran Damaskus porten er
 samlet alle Beduiner, som kommer inde fra Landet, og her
 er en skrækkelig Katte musik. Fløjtemagerne laver deres
 Rørfløjter og stemmer dem. Her ligger et stort Fængsel, og
 Fangerne gaar frit ude i Gaderne. Den 26 Januar fik vi
 Brev fra Kairo, hvori det blev os meddelt at Konsulatet
 havde bevirket, at vi kunde begive os til Ægypten. Vi gik
 straks til det ægyptiske Konsulat, men her havde man intet
 Brev modtaget, saa vi fik Besked om at vente til Lørdagen.
 Vi blev saa enige om at tage en 2 Dages Valsetur til "
 Jeriko", det døde Hav, og Jordans Flod. Vi begav os ud en
 Morgen for at finde den rigtige Vej. Kl. 10 Afmarchere vi,
 og det regnede smaat. Men ved Middagstid brød Solen
 igennem, og det blev en brændende Hede. Der er til Jeriko
 37 Kilometer, og Vejen er meget god. Den snor sig ind
 imellem Klipperne. Kl. 2 naaede vi til en gammel Ruin.
 Her var en Slags Traktørsted eller Udsalg af Proviant til
 karavaner. Vi nød her en Kop The med kiks, og besaa
 Stedet, som har sin Interesse ved, at Jesus har overnattet
 her paa sin Vandring fra Jeriko til Jerusalem. Til Minde
 herom, blev der bygget en Kirke af Mosaik, som nu er en
 Ruin. Vi traskede videre og kom ved halv tre Tiden til et
 Sted, hvor Vejen var spærret for Trafik. Vi bestemte os
 alligevel til at følge den, og pludselig kom vi til et Sted,
 hvor vejen var fuldstændig borte. Det viste sig, at Floden,
 som nu er udtørret, havde oversvømmet Vejen ved de

mægtige Regnskyl, som havde forrettet store Bjergskred i Landet. I de skarpe Kurver havde Floden med mægtig Kraft, undermineret Vejen, som til Sidst var styrtet ned i Floden. Vandet havde styrtet nedad Bjergsiderne og helt udhulet Vejen. Skønt Vejen var opmureret af Sten var disse ogsaa revet bort, ligesom Vejviser stenene laa midt ude i Flodlejet. Fra Bjergene var Dynger af Sten styrtet ned og havnet midt ude paa Vejen. Vi fortsatte nede paa Flodbunden, ind og ud imellem Bjergene. Det er underlig Bjerger, stenede og kun hist og her en Tot grønt. Det eneste Liv man saa var Flokke af Faar, som blev drevet rundt af Arabere. Jo længer man kommer mod Øst former Landet sig mere og mere som Ørken, med en Oase hist og her. Vi var bleven umaadelig trætte og medtaget af Varmen. 4 Fire Timer naaede vi ud til et fladt Landskab og stod ved det "døde Hav". Vi satte os ned for at hvile og ryge en Cigaret. Pludselig blev en af Kammeraterne grebet af et ildebefindende og kunde ikke staa paa Benene. Nu stod vi kønt i det, alene ude i Ørkenen og kunde ikke øjne Jeriko endnu. Kun sad et Par Araberhyrder i Klitterne, som, hvis de havde anet vor Tilstand, sikkert ikke havde været hyggelige. De palæstiniske Arabere er kendt for at være meget røveriske. Vi begyndte saa smaat at traske videre, og som et Lysglimt kom pludselig en engelsk Ørkenbetjent ridende fra Jeriko. Snart øjne Vi "Jeriko". Vi gjorde dog ikke vor Ankomst saa Bemærkelsesværdig som Jsralitterne ved at blæse i Basunerne. Men det var et par trætte Vandringsmænd, som langsomt nærmede sig Maalet. Det sidste Stykke var drøjt at faa tilbagelagt. Jeriko er en lille Oase, og langs Vejen stod citron og Appelsintræer. Vi gik ind Rum, som lignede en Hestestald, men var en Kafferestaurations, hvor Arabere og Chaufføren, som kom til Jeriko hvilede sig en Stund. Vi var ved at dø af Tørst. Jeg fik hentet Vand til Kammeraten, og vi drak af det lunkne Vand, som var det den herligste Vin. Vi fik en Kop Kaffe og købte noget Appelsiner. Derefter gik vi ud for at finde Natlogi. Her fandtes kun to store Turisthoteller, som var rasende dyre, men en Seng maatte vi have. Vi fik et Værelse paa Hotel "Bellevue" til 30 Piaster. Hvilket var hvad vi boede for i tre Dage i Jerusalem. Foruden disse Hoteller bestaar Byen kun af 4 eller 5 Huse. Rasten er kun Araberhytter af den tarveligste Slags. Vi havde brugt 7 Timer til vor Vandring. Vi gik efter en tur rundt i Byen imellem Araberhytterne, som var indhegnet af Straa og Siv. Her laa hele Familien paa Tæpper i et usselt lille Rum. Vi gik hen for at søge lidt at spise. Paa hotellet vilde vi ikke spise, da det var alt for dyrt. Vi havde efterhaanden lært at leve af

næsten ingenting. Vi fandt en lille Araberbiks, og det er det værste, jeg har været ude for, Af alt hvad han havde at byde paa, turde vi ikke binde an med andet end et Par Æg og et Stykke Brød. Han var meget overvældet af det fine Besøg, for det har sikkert ikke hændt før, at en Europæer har spist hos ham. Det var heller ikke appetitligt, men paa Rejsen maa man vænne sig til alt, særlig da vi var taget ud paa en Tur, som kun rige Turister tillader sig. Da han skulde til at spejle Æggene, maatte Drengen hen til Købmanden med Primusen for at faa lidt Petroleum. Bagefter blev han sendt Afsted med Panden og kom tilbage med en Klat Faarefedt heri. Nu rørte han det hele sammen i en Masse og serverede det paa Panden. I dette Klima tørster man ustandseligt, men det stank som Vand fra en Mergelgrav, og det kunde vi ikke faa Bugt med. Vi fik igen Gafler og Knive Vi kunde ikke tale Sproget, og gjorde ved Fingertegn forstaaeligt, at vi ønskede noget at tage Maden med. Han gloede paa os, som en Idiot. Saa kom første Direktøren for Spisesalonen, det er nemlig saaledes i Orienten blandt de indfødte, at der kan godt leve 3 eller 4 Mand af, hvad vi herhjemme kalder en meget lille Bibeskæftigelse. Saa tillader de sig endog til at holde en Dreng eller Karl til at besørge Arbejdet. Han var mere kløgtig og forstod straks, hvad vi mente. De ledte saa rundt i Krogene, og trak til sidst frem et Par rustne Gafler, som var beskidte og Tænderne var helt sammen klistrede af Fedt og Snavs. Nej Tak saa hellere spise med Fingrene. Vi brød Brødet i Stykker og dyppede det i Æggene, men det vilde ikke rigtig glide ned. Vi betalte og gik saa straks hen paa Hotellet for at gaa til Ro. Sengen var proper og ren, og overtrukket med et Moskitonet, da vi sov for aabne Vinduer paa grund af Varmen. Da vi stod ved Vinduet og saa ud i den klare stille Aften over de flade Huse, var det ligesom at gaa til Sengs hjemme paa Landet en Sommeraften. Elektrisk Lys findes ikke. Her bruges en Slags Karbid eller olielamper, som fungerer som et Primus. Den lyser meget klart, men lugter grimt. Vi sov dog ikke saa godt. Dels var vi overtrætte, og saa summede de forskellige Insekter ustandseligt, medens Natte fuglene peb, og Arabernes Hunde hele Natten gøede af hverandre. Vi stod op næste Morgen og drak The paa Hotellet, som var ekstra god, men dyrt. Vi begav os saa paa Vej Kl 9 mod " Jordans Flod ". Det gamle Jeriko mener man har ligget længere mod Nord. Rundt om Jeriko er Frugtbare Marker, og Englænderne har anlagt en moderne Landbrugsskole, men efterhaanden, som man fjerner sig, tiltager Ørkenen igen, for til sidst at ende i ene Sandbanker. Tusinder af forskellige Fugle fløj omkring i

det stille Land, frem og tilbage. Det var den Herligste Morgen frisk og klar. Det var Fredag, Arabernes Helligdag . Alt var stille, kun mødte vi hist og her en Araber, som gik forbi med sit "Salaam". Det er en Hilsesmaade, som bruges i Palæstina. Kl 10½ kom vi ud af Ørkenen og til en herlig grøn Plads bevokset med Sukkerrør og ligende. Vi naaede nu til "Allenby Bridge", som føre over Jordans Flod". Broen er bygget af Englænderne straks efter, at de blev Herre i Palæstina i Aaret 1919. Her ved Jordans Flod var herligt og smukt, og en frodig Vegetation. Langs Bredderne stod grønne Træer, og brogede Fugle fløj rundt i den herlige Natur, og Indsekter fløj summende rund over Flodens lerede Vande, som langsomt og stille glider af sted. Vi stod midt paa Broen og nød den herlige Stilhed helt betaget ved at staa her, hvor Jesus lod sig døbe af "Johannes Døber". Ved halv tolv Tiden begav vi os paa Vej tilbage mod Jeriko.

Ved en Karantænestation, af hvilke der findes en for hvert Amt, bad vi om lidt Vand at drikke, hvad vi ogsaa fik, da Araberne aldrig, ifølge "Koranen" nægter en Fremmet en Drik Vand. Vi kunde mærke, at vore Ben ikke kunde bære os tilbage til Jerusalem denne Dag. Da vi stod ved "det døde Hav" kunde vi se Kirkerne paa "Oliebjerget", et Bevis, paa hvor højt Jerusalem ligger. Kl. 1½ naaede vi tilbage til Jeriko godt trætte, men meget henrykte, over denne Tur, som var en af de bedste paa hele Palæstina rejsen. Vi drak en Kop The og sad og saa paa det interessante Liv, som udfoldelse i denne lille Araber flække, hvor alt denne Dag hvilede. Araber som drev Landbrug kom til Byen for at faa en Passiar, Slagteren, Købmanden, og rigtige Beduiner i deres hvide Slag sad og pludrede og røg deres Vandpibe, smaa Araber drenge, som i Dagens Anledning var blevet vasket laa og rodede paa Vejen. Man lagde Mærke til, hvor stolte fædrene er af deres Sønner. Dette brogede, stille, og dog levende Billede, var umuligt ikke at blive betaget af. Vi ventede paa, om der ikke skulde komme en Rutebil, men da der ingen kom, spurgte vi en Autochauffør, som kom fra Jerusalem, om han skulde tilbage igen, han svarede ja, og vi akkorderede med ham, at han skulde have 15Piaster for hver. Vi tog Plads i Bilen, og troede, at vi nu havde Bilen for os selv, men pludselig kom seks Beduiner, som skulde med. Vi kom saaledes i fint Selvskab. Det var en ret farlig Tur, da Chaufføren kørte meget hensynsløst, og slap saaledes Rattet med begge Hænder, medens Han pludrede med Beduinerne, Medens Bilen fløj af sted. Efter en Time Tid var vi i Jerusalem. Da vi steg af, kunde vi ikke staa paa Benene. Vi gik hen paa vor dejlige Restauration for at

spise til Middag, det første Serveringsjumfruen spurgte efter var, hvor vi havde været. Vi var allerede blevet saa godt kendte, at man savnede os. Vi var meget glade for denne 2 Dages Tur, som aldrig vil gaa i Glemme. Lørdag d. 28 Januar gik vi igen til det Ægyptiske Konsulat, men da der stadig intet var kommet af Nyt fra Kairo, Skrev vi samme Dag til vort Konsulat og meddelte dette. Medens vi saaledes gik og ventede paa brev, fik vi rig lejlighed til at se os godt omkring. Tirsdag d. 31 spadserede vi igen til 2 " Bettehem ". En særdeles dejlig Tur. Langs Vejene stod Æbletræer i Blomst, et sjældent Syn for en Nordbo i Januar maaned. Efter at have tilbragt nogle Timer i Byen, købte vi noget at spise og spadserede tilbage til Jerusalem. Da vi samme Aften spadserede i Hovedgaden i Jerusalem, standsede vi uden for en Antikvitets forretning. Vi fik Øje paa nogle Kort med Pressede Blomster paa. Vi gik ind for at købe nogle. Pludselig siger Damen, vi handlede med: Er Herren ikke danske. Vi havde talt tysk, men øvet, som hun var i at tale med Alverdens Mennesker, opdagede hun straks, at vi var Danske. Hun var selv dansk, men jødisk og havde været i Palæstina i 14 Aar. Hendes Navn var Frk. Marein, og var Indehaverske af Forretningen. Vi blev inviteret til Kaffe næste Dag og traf her en Nordmand og en Svensker. Onsdag fik vi at vide, at der var indløbet et Telegram fra Kairo. Vi fik tildelt et Visa til Ægypten Gældende for et Aar. Vi var meget glade, og købte straks Billet med Toget til Kairo. Den kostede 1,65 Pund. Vi gjorde os rejse klare i Løbet af Dagen, og Næste Morgen Kl 8,30 Dampede vi af sted ned igennem Palæstina. Det var en herlig Tur igennem frugtbare veldrevne Marker, men ogsaa drevne af europæiske Emigranter. Ved Middagstid kom vi ind i en Bjergkæde, efter at være kørt tværs igennem denne, skiftede vi Tog, og tog direkte sydpaa. Vi kom nu igennem endeløse Citron og Appelsinplantager, hvor Træerne stod fulde af den gyldne Frugt. Plantager af Æbletræer i Blomst. Et ualmindligt smukt Syn. Da vi begyndte at nærme os Ægypten, begyndte Palmerne at blive hyppige. Men lidt efter lidt gled vi ind i Ørkenen. I Timevis saa vi kun Sand og atter Sand, som føj ind igennem de tillukkede Vinduer og knitrede i Munden og satte sig i Næseborene. Tillige var det frygteligt Varmt. Vognsiderne var brændende hede. Vi fik nu vore Papirer eftersat og maatte udfylde en Blanket til Sundhedspolitiet i Kairo, nu forlangte de en Adresse, men da vi ikke ejede andre end Konsulatets, opgav vi denne. Vi troede, at den var god nok, men da vi Kl 6 naaede " Kantara " ved " Suezkanalen ", blev vi sammen med 2 Damer, hvor af den ene havde 2 Børn med sammen

med vor Bagage ført ud til en Lægestation, som laa i Udkanten af Ørkenen. Her vilde Lægen saa beholde os i 3 Dage, men jeg forklarede ham paa engelsk, at vi havde Venner og Logis, saa snart vi kom til Kairo. Færgeren, som skulde færge os over Suezkanalen laa og ventede, den skulde gaa Kl 7 og Kl. var nu 6½. Endelig maa det være gaaet op for ham, at vi var ganske ufarlige, for vi fik en Passerseddel, og kunde gaa. Damerne fik ligeledes deres Seddel, og nu gik det i Flyvende Fart over Ørkenen tilbage til Tolden. Det var bælgmørkt, og Damen græd, Børnene skreg i vilden Sky, tidlige havde hun tabt sin Pung med alle sine Penge 4 Pund. Disse havde Overportøren stjålet, men han maatte dog ud med dem igen. Pludselig midt i det hele siger Kameraten ” for Fanden ” nu glemte jeg min Grammofon ude hos Lægen. Jeg løb som en arabisk Fuldblods over Ørkenen igen og fik fat i den, men nu kunde jeg næsten ikke finde tilbage igen. Jeg kunde ikke se en Haand for mig. I det fjerne blinkede Lysene, men fra alle Sider, saa jeg vidste ikke, hvorhen jeg skulde løbe. Jeg stolede paa Instinktet, og pludselig saa jeg to Skikkelser, det var de arabiske Dragere, som sad fast i Sandet, med vor Bagage paa en Sækkevogn. Endelig naaede jeg Tolden. Færgeren laa her endnu, skønt Kl var 7,1/4. Man raabte og skreg paa os. Men vor Bagage var ikke kommet endnu. Til alt Held passerede en stor Damper Kanalen, saa Færgeren maatte vente. Men paa den anden Side holdt Ekspressen Til Kairo prustende klar til Afgang. Endelig kom Araberne med Kufferterne. I en Fart blev disse eftersat, der var intet toldpligtig, men o-ve da kom man til at slaa et Øje paa vort Plejebarn, den ulyksalige Grammofon. Igen en masse Vrøvl, og der skulde betales Told, Det varede en Evighed med at udfylde Papirerne, fra Færgeren raabte og bandede man. Endelig slap vi fri og sveddryppende stod vi til sidst paa Færgeren, som øjeblikkelig kastede los. Toget til Kairo skulde gaa 7 ¼. Vi havde langt overskredet Tiden, men haabede paa, at det var der. Vi glemte dog ikke at nyde Turen over den stille Kanal, som laa med sine Lys og blinkede. Medens store Oceanpløjere gled ud mod ” det røde Hav”. Ved toget var en frygtelig Forvirring. Araberen var væk med vor Bagage. Damen med Børnene bad os hjælpe hende med Billetterne. Endelig kom Araberen bandene og skældende, han havde slæbt vore Kufferter hen i den anden Ende af Toget til 1. Klasse Kupeerne, den Torsk har rimeligvis troet, at vi var et par Grever. Efter en lang Diskussion med ham, han vilde nemlig have mange Penge, blev vi dog ham kvit, idet Toget satte sig i Bevægelse, og vi entrede det i en Fart, Medens Araberen sendte mange drøje

Lykønskninger efter os. Vi sank nu udmattede ned i en 2. Klasses Kupee, men vi kunde ikke lade være med at smile højt. Det var sandelig drøjt at komme ind i Ægypten. Men det skulde blive lige saa slemt at komme herfra igen. Efter at have holdt ved en Række Stationer, naaede vi Kl. 11,45 Kairo. Vi stod nu endelig ved vore Længsels Maal i Nillandets Hovedstad i "Orientens Perle" Kairo. Hvortil vi, indtil for kort Tid siden, havde frygtet aldrig at skulde naa. Dette, at vi nu skulde se de gamle Pyramider, var for os næsten som en Drøm, og vi forstod, at Opholdet her var Ærligt dobbelt saa mange Besværligheder vær, som de vi nyligt havde udstaaet. Efter et Hus med Dragemaner og Hotelkarle, fik vi vor baggage sat ind i Garderoben, og fandt et Hotel, hvor vi tilbragte Natten. Det var nemlig for sent at søge efter "Home international", hvilken Adresse vi havde fra den Farende Svend. Næste Morgen efter at have drukket Kaffe gik vi ud for at finde "Home International" eller Konsulatet. Men det var ikke let at finde rundt i Kairo. Det er nemlig en stor moderne Millionby. Efter at have travet igennem utallige Gader, fik jeg pludselig Øje paa et Skilt, hvorpaa der stod: "Peintre Atelier" I. Langvad. Dette Navn kendte jeg. Det var Navnet paa en dansk Malermester, som er Indehaver af Ægyptens største Malerforretning. Vi blev godt modtaget, og Fruen, som var tysk trakterede med en herlig Kop Kaffe. Han var derefter saa elskværdig at køre os i sin Bil til Konsulatet, hvor vi var tilsagt om at møde igennem Korrespondance. Vi fik her nogle Breve hjemme fra, da vi havde opgivet vor Adresse hertil. Vi maatte nu deponere en Sum Penge, i Tilfælde af, at vi ikke kunde klare os, og skulde sendes hjem. Den danske Stat har nemlig ved Myndighederne i Ægypten deponeret en Sum som Garanti for de danske Haandværker, som kommer hertil. Vi deponerede 15½ Pund. Derefter kørte han os til "Home International", hvor vi fik et Værelse. Det er et Hjem, hvor næsten alle Danskere bor, tillige var her en Del Tyskere. Det er ret billigt, og ligger i en lille Sidegade tæt ved Kongeslottet. Vi maatte nu til Politiet, men da det var Fredag, var her lukket. Vi gik til Banegaarden for at hente vor Bagage. Nu kneb det med Adressen, og efter en længere Tur naaede vi endelig Hjemmet i "Haret el Damalcha". Vi gik nu i nogle Dage og orienterede os i Byen, hvilket er meget interessant, da kairo er en herlig By. Allerede den første Søndag d. 5. Februar var vi med en dansk Maler Poul Larsen fra Helsingør ude ved "Sakava", hvor man finder Ægyptens ældste Pyramide. En trappeformet Pyramide. Vi tog med en Rutebil til en lille Araber landsby "Bedrasin". Herfra spadserede vi til det

gamle "Memphis", som var de gamle Ægypter kongers Residensby. I "Ramsesskoven" hvor der findes en Statue af "Kong Ramses d.2". Denne statue er 13 Meter høj og er hugget af en eneste Sten. Hatten som er faldet af er 1½ meter høj. Vi blev straks omringet af Araber, som vilde sælge Antikviteter og lignende. Vi spiste her vor lignende. Vi spiste her vor medbragte Frokost i Palmernes Skygge. Vi begav os ud til Pyramiden og besaa derefter Kongegravene. Vi begav os ned i de hellige Tyregrave. Tyren var jo for de gamle Ægyptere et helligt Dyr, og blev begravet saa pragtfuldt som en Konge. Disse Grave bestaar af umaadelig lange Gange, som strækker sig langt indunder Ørkenen. Her stod mægtige Marmorsarkofager hugget af en sten, og slæbt ned i Gravene. Man foretager endnu Udgravninger her. Vi tilbragte her en interessant Dag. Alt var saa nyt og uforstaaeligt for os. Livet her, Landet og altsaa mærkeligt og orientalsk. Arabernes liv og Levned saa svinsk og dog paa en vis maade tiltrækkende. Ved Aften spadserede vi hjem fra Ørkenen. Da Solen gik ned kom Araberne trækkende hjem med deres "Gamoser". De ægyptiske Køer er nogle store knoklede Dyr, som ser lidt halv vilde ud. Deres største Fornøjelse er at staa i nilen, saa kun Hovedet rager op af Vandet. Vi havde en Del Besvær med nogle Arabiske Æselførere, som vor Kammerat fik drevet paa Flugt ved Hjælp af sin Stok. Da kamelerne kom hjem belæsset med grønt og ringlende med Klokkerne, var det ualmindeligt smukt og stemningsfuldt. Om Natten i Maaneskin kom vi igennem en lille palmeskov. Vi blev saa betaget af dette Syn, at vi standsede for at fotografere det, hvad ogsaa lykkedes ret godt. Vi naaede omsider Kairo, og var meget begejstrede for Turen. Vi spadserede endnu nogle Dage, da Hrr langvad mente, at det var bedst, at han først talte med en. Mester, han kendte. Da det trak for længe ud, søgte vi selv Arbejde og fandt med det samme Ansættelse. Det var hos Frankrigs største Firma "krigere", som havde en stor Filial her i Kairo. Søndag d. 12 Februar var vi ude ved Nilen at se Fords Automobil udstilling. Onsdag d. 15 begyndte vi at arbejde. Her i Ægypten maa en snedker selv stille med Høvlebænk og vi laante en hos Hr langvad. Medens Firmaet stillede en anden til Raadighed. Det var en herlig Arbejdsplads, og chefen, og Værkføreren, en Italiener Pietro Bionotto, var umaadelig flinke. Her arbejdede mange arabiske Snedkere, og det var sjovt at se, hvordan de drev deres Haandværk. Her blev lavet meget fint Arbejde, og der blev til Kunderne sagt, at Møblerne kom fra Paris Her fandtes ingen Limovne; men paa Gulvet stod en Blikdunk, som tjente som Fyrsted. Her var ikke